

הסיפור של אורלי וגל: כך הגיעו לחדר מין בגל ג'וינט

מאת: הרשות למלחמה בסמים
יום ראשון, 12 בפברואר 2012, 9:15

ערב שישי שהתחיל בגל ג'וינט רגוע בין שני חברים טובים, המשיך בהזיות קשות ונגמר בשיטיפת קיבה באיכילוב. מאז אף אחד מהם לא נגע בגראות.

תגיות: מירוחאה, הרשות למלחמה בסמים

את גל אני מכירה מגיל 5. גידלנו ביחד בחיפה ועבדנו יחד לתל אביב; בשלב מסוים, אפילו חילקנו דירה כשותפים. הוא החבר הכי טוב שלו, וכיום לחברים הכי טובים, עבדנו הרבה דברים ביחד. חלקים טובים וחלקים, איך לומר זאת, מחורבנעים. הסיפור הבא נכנס תחת הקטגוריה השנייה – ובמוקם טוב בראש הרשימה.

זה היה לפני שלוש שנים, באותה דירה שחלקנו בתל אביב. נגנו לעשן גראס מדי פעם, לא ממשו שהאגדרנו כרצינו – ג'וינטים ואולי גם כמה באנגים בסופי שבוע. עבדנו ולמדנו קשה מדי כדי להידרדר לשימוש יומיומי. מה שקרה לנו בסוף שבוע אחד של ינואר 2009 שכנע אותנו שכנראה גם זה היה יותר מדי, ואני מבטיחה לכם – מאז לא יכולנו לחסוב על השתמש שוב אי פעם בגראות.

הסיפור שלנו מתחיל בשישי הערב. חזרנו כל אחד מארוחה

אצל ההורים, כמו תמיד אחרי אירוע מלחץ שכזה, היינו צריים שהוא כדי להירגע, אך התחלנו לעשן. אני לא יודעת בדוק מה נכנס לנו באותו ערב, אבל מהר מאוד, אחרי שני ג'וינטים שחלקנו, עברנו להוריד באנגים. באיזשהו שלב, הרוגע התחלף בתחושה מוזרה, אותה תחשוה שככל מי שעמן מכיר אותה כ"השاكتה המיותרת ההי". בקיצור ובמלים אחרות, עישנו יותר מדי.

הגדלה

שנים עברו קשה מכדי להידרדר לשימוש יומיומי.
(Shutterstock)

הגדלה

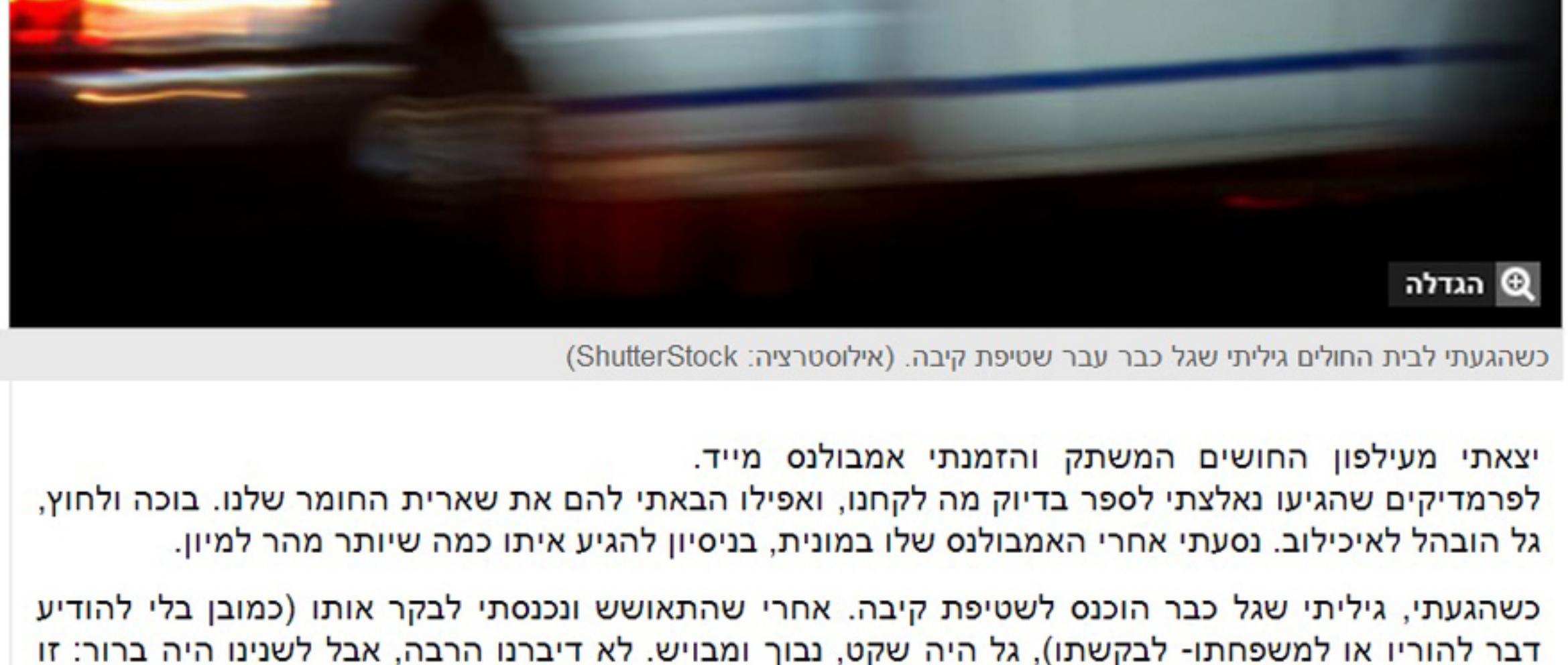
היהם צריים שהוא כדי להירגע, אך התחלנו לעשן. (אילוסטרציה: Shutterstock)

אני הייתה שרוועה על הספה, גל כבר נמרח על הרצפה. לא כל כך יכולתי לזרז ובטע שלא תחשך לי לדבר יותר. אבל מזוית העין, ראיתי משחו מוזר: גל התחליל לזרחול על הרצפה. לא כמו תינוק שלומד איך לעשות את זה בפעם הראשונה, אלא בצוורה מוזרה עוד יותר אצל אדם מבוגר. בטנו הייתה דבקה לרצפה, ראשו מורם מעט, והידיים "עדרו" לאחור להתקדם לאט לאט, ב"קרייפות" מלחיצה. הוא זחל לעבר הספה, מבטו אליו.

פתאום, ראיתי שהוא מוציא ומכניס את הלשון במהירות תוך כדי שהוא ממלמל "אני לטאה". זה מה שהוא אמר, שוב ושוב ושוב: "אני לטאה".

זה היה השלב שבו התחרפנתי, אבל משחו בתוכי ידע שאסור לי להראות לו את זה. שאלתי אותו בעדינות "гал, מה קרה?". הוא התחליל לבכות. הוא אמר "אני לטאה, אורלי. אני אומר לך, אני הופך לטאה. אני לא יכול להפסיק עם זה. תעזר לי".

הכרתית את גל מספיק זמן כדי לדעת שהוא לא נלחץ סתום, הוא לא מתחרפן סתום. בצלב הוא היה לוחם ביחידת מובחרת. כשהשתחרר התחליל ללמידה מחשבים באוניברסיטת תל אביב, ואת שנה א' סיים בהצטיינות. אם הוא אומר לי שהוא לטאה או דולפין או בבן, לא מדובר ב"צומי" או בקריאת ריקה לעדרה. אם הוא אומר שהוא צריך עדרה, משחו באמת לא בסדר.

הגדלה

ఈ השגעת לבית החולים גלית שגל כבר עבר לשיטיפת קיבה. (אילוסטרציה: Shutterstock)

יצאתי מטלפון החושם המשתק והזמןANTI אמבולנס מיד. לפרמדייקים שהגינו נאלצתי לספר בדיוק מה לקחנו, ואפילו הבאתיהם לכאן, בניסיון להגיע איתם כמה שיותר מהר למים.

אל הובל לאיכילוב. נסעתו אחרי האמבולנס שלו במונית, ונכנסתי לבקר אותו (כמוון בלי להודיע דבר להורי או למשפחתו - לבקשתו), גל היה שקט, נבוך ומבוש. לא דיברנו הרבה, אבל לשני היה ברור: זו

הפעם האחרון שהטמטום שלנו מוביל אותנו ללילה במיוון. מאז אותו יום, מיותר להגיד, אף אחד מאייתנו לא נגע יותר בגראות.